

“Δοξάζουμε το Θεό που ανταμώνουμε μέσα στην Αγία Εκκλησία”

[Οικουμενικό Πατριαρχείο](#) / [Αρχιεπισκοπή Κρήτης](#)

Συνοδική Εγκύκλιο για την Κυριακή της Σαμαρείτιδος απέστειλε στο λαό της Κρήτης η Ιερά Επαρχιακή Σύνοδος της Εκκλησίας της Κρήτης όπου αναφέρει μεταξύ άλλων “Ο Θεός θα μεταμορφώσει το κακό σε ευλογία, την καταστροφή σε ευκαιρία, τον πειρασμό σε σωτηρία, γιατί για τον Θεό δεν υπάρχουν αδιέξοδα, ραγίζει τα μνήματα της Ιστορίας και σκορπά Ανάσταση. Ας μη λησμονούμε εξ’ άλλου, εκεί που η ψυχή είναι άδεια από ανθρώπινες χαρές, εκεί έρχεται ο Θεός να γεμίσει το κενό. Ο Θεός δεν είναι Θεός του πόνου, της θλίψης και της ασθένειας, αλλά Θεός της χαράς και της ζωής”.

“Δοξάζουμε το Όνομα του Τρισαγίου Θεού, με τις πρεσβείες του Αγίου Αποστόλου Τίτου, Πρώτου Επισκόπου Κρήτης και πάντων των Κρητών Αγίων, διότι και πάλι ανταμώνουμε μέσα στην Αγία μας Εκκλησία και κοινωνούμε όλοι από το ίδιο Άγιο Ποτήριο, το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, Μυστήριο των Μυστηρίων και γεγονός αδιαπραγμάτευτο για την Ορθόδοξη Εκκλησία” καταλήγει η Εγκύκλιος.

Διαβάστε αναλυτικά:

Πρός
τούς Αϊδεσιμωτάτους Κληρικούς, τούς Όσιωτάτους Μοναχούς
καί τόν εύσεβῆ Λαό τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης

Άγαπητοί μας, Χριστός Ἄνέστη!

Όλοι γνωρίζετε ότι ο Τόπος μας, ή Ελληνική κοινωνία, ή ύψήλιος όλη και ο καθένας από εμάς, περνάμε στενάχωρες και δύσκολες ημέρες, από τη λοιμική νόσο των καιρών μας. Άλλαξε ή καθημερινότητά και οι προγραμματισμοί μας. Τά σχέδιά μας ανατράπηκαν, ή αίσθηση ότι τά πάντα μπορούμε νά τά ελέγχουμε γκρεμίστηκε, και οι ισχυροί της γής φάνηκαν ανίσχυροι και ανήμποροι μπροστά σέ ένα άπειροελάχιστο και άθέατο ίό. Κάτι τόσο μικρό άπέιλησε τή μεγάλη ιδέα για τόν έαυτό μας.

Αυτό, όμως, μάς βοήθησε νά ταπεινωθοῦμε και νά σκεφτοῦμε τά λόγια του Κυρίου, «...πᾶς ὁ ὑψῶν έαυτόν ταπεινωθήσεται...»,¹ δηλαδή, «...έκεῖνος πού ὑψώνει τόν έαυτό του θά ταπεινωθεῖ...». Άλλωστε, γνωρίζουμε ὅλοι καλά, ὅτι τίποτε δέν ώριμάζει και δέν βαθαίνει τόν άνθρωπο, ὅσο μία δοκιμασία. «Έπαρον τούς πειρασμούς και οὔδεις ὁ σωζόμενος», δηλαδή, «Σήκωσε, πᾶρε τούς πειρασμούς και κανέναν δέν θά σωθεῖ»². Γιατί, μέ ποιόν άλλο τρόπο, παρά ὡς μία δοκιμασία, θά μπορούσε νά έρμηνευθεῖ ή περιπέτεια πού βιώνουμε και ὡς ένα παγκόσμιο πνευματικό έπιτίμιο, πού έπιτρέπει ὁ Θεός, ὄχι φυσικά ὡς τιμωρία, αλλά ὡς παιδαγωγία.

Πρωτόγνωρος βέβαια ὁ «κανόνας» αὐτός για εμάς, τούς ανθρώπους του σήμερα, αλλά ὄχι για τό χθές του πλανήτη μας. Αὐτός ὁ κόσμος, μαζί μέ τούς έκατομμύρια ανθρώπους πού έζησαν στή ράχη της Ιστορίας του, γνώρισε ὄχι μονάχα πολλές πανδημίες, αλλά και ποικίλες δοκιμασίες. Κι ὅμως, ὁ Θεός τόν δημιούργησε για νά ζήσει, νά έπιβιώσει και νά ὑπάρξει. Γιατί ὁ Θεός είναι πηγή ζωής και ποτέ θανάτου, «ίνα ζωήν έχωσιν και περισσόν έχωσιν»³, δηλαδή «για νά έχουν ζωή και περίσσεια ζωής». Είναι πάντα μέ εκείνους πού αγωνίζονται νά σώσουν τή ζωή, άκόμη και ενός ανθρώπου.

Νά είστε βέβαιοι, ὅτι αὐτό θά γίνει και τώρα. Ὁ Θεός θά μεταμορφώσει τό κακό σέ εὐλογία, τήν καταστροφή σέ εὐκαιρία, τόν πειρασμό σέ σωτηρία, γιατί για τόν Θεό δέν ὑπάρχουν άδιέξοδα, ραγίζει τά μνήματα της Ιστορίας και σκορπᾶ Άνάσταση. Άς μή λησμονοῦμε έξ' άλλου, ὅτι, εκεί πού ή ψυχή είναι άδεια από ανθρώπινες χαρές, εκεί έρχεται ὁ Θεός νά γεμίσει τό κενό. Ὁ Θεός δέν είναι Θεός του πόνου, της θλίψης και της ασθένειας, αλλά Θεός της χαρᾶς και της ζωής.

Μετά από άτομικές και συλλογικές θυσίες, ὤρες και ημέρες γεμάτες άγωνία, ή κοινωνία μας φαίνεται νά πορεύεται πρὸς τήν έξοδο της πρώτης «μάχης» αὐτής της θανατηφόρου πανδημίας. Αἰσιοδοξία και έλπίδα γεμίζουν τίς καρδιές μας, γιατί μία περίοδος έγκλεισμοῦ τερματίζεται. Αὐτό, ὅμως, τό γεγονός, δέν πρέπει νά μάς ὀδηγήσει σέ μία ψυχική αντιδραστικότητα, άπείθειας και παραβίασης των κανόνων προφύλαξης από τόν ίό. Σίγουρα βγαίνουμε νικητές από μία πρώτη

σκληρή μάχη, αλλά δέν τελείωσε ὁ «πόλεμος». Ἡ ἀνθρώπινη ζωή πρέπει νά προστατευθεῖ, ὡς μέγιστο δῶρο τοῦ Θεοῦ. Οἱ χριστιανοί δέν εἴμαστε ἐραστές τοῦ θανάτου, δέν μισοῦμε τόν κόσμο καί τή ζωή, δέν ἐργαζόμαστε γιά τήν καταστροφή, αλλά γιά τή μεταμόρφωση ὅλης τῆς κτίσης σέ εἰκόνα καί πρόγευση τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Ὅλη αὐτή τήν δοκιμασία ἄς τήν μεταμορφώσουμε σέ εὐκαιρία μετάνοιας καί αὐτοκριτικῆς. Ὅλοι μαζί, νά φανερώσουμε στόν κόσμο, στήν κοινωνία μας, ὅτι οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας, οἱ Χριστιανοί, εἴμαστε ἄνθρωποι εὐθύνης ἀπέναντι στόν πλησίον μας, προασπιζόμαστε τή ζωή καί ἀγωνιζόμαστε γιά τήν πρόοδο, δέν ἀντιμαχόμαστε τήν ἐπιστήμη, δέν ἀπειλούμαστε ἀπό τόν φόβο ἢ τήν ἀπειλή μιᾶς παθολογικῆς καταστροφολογίας ἢ προφητομανίας. Ὁ ἄνθρωπος πού βιώνει τήν κατά Χριστόν ζωή, ὅταν οἱ ἄλλοι σπέρνουν τόν πανικό καί τόν φόβο, ἐπιλέγει τό φῶς ἀπέναντι στό σκοτάδι τῶν συνωμοσιολόγων καί ταραχοποιῶν τῆς διανοίας. Ὁ Ἅγιος Πορφύριος ὁ Κουσοκαλυβίτης, τονίζει τό ἑξῆς: «Νά προσπαθεῖς νά μή σπρώχνεις ἀπό μέσα σου πρὸς τά ἔξω τά κακά πού ἔχεις, αλλά νά ἀνοίγεις τήν πόρτα γιά νά ἔλθει τό φῶς, πού εἶναι ὁ Χριστός, καί θά φύγουν τά σκοτάδια σου, πού ὑπάρχουν μέσα σου»⁴. Αὐτή εἶναι καί ἡ μαρτυρία τῆς Ἐκκλησίας, μέσα σέ ἕνα κόσμο πού γεύεται τήν πικρία τῆς ἀπόγνωσης, νά κομίζει τή γλυκύτητα τῆς πίστεως, νά βεβαιώνει ὅλους, ὅτι τήν τελευταία λέξη τήν λέει πάντα ὁ Θεός. Ὅτι ἡ χαρά εἶναι πιό δυνατή ἀπό τόν πόνο, γιατί ὁ πόνος δέν ἐξαλείφει τή χαρά, τῆς δίνει ὠριμότητα καί βάθος.

Χρειάζεται ἐγρήγορη, ὥστε νά μήν παγιδευτοῦμε σέ φωνές πού προσπαθοῦν νά μᾶς ἐγκλωβίζουν στόν φόβο, ἐκεῖνο τό συναίσθημα πού ἀγαποῦν καί χρησιμοποιοῦν οἱ ἐξουσίες τῶν ἐφήμερων κοσμικῶν πλαισίων, ὥστε νά ἐλέγχουν τίς συνειδήσεις καί τήν ἐλευθερία τοῦ πνεύματος, μακριά ἀπό τήν ἐλευθερία καί τό φωτισμό τοῦ Παρακλήτου. Ἄς μήν ξεχνᾶμε, ἄλλωστε, ὅτι ὁ προφήτης καί ἡ προφητεία στήν Ἐκκλησιαστική ἐμπειρία μας, οὐδέποτε ὑπῆρξε λόγος ἐκφοβισμοῦ καί ἀπόγνωσης, αλλά φωνή πού ξυπνοῦσε, ἀφύπνιζε ναρκωμένες συνειδήσεις. Αὐτός εἶναι ὁ προφήτης τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκεῖνος πού θυμίζει σέ ἕναν ὀλάκερο λαό ἢ σέ μία ἀνθρώπινη καρδιά τόν Θεό πού λησμόνησε.

Κρατήστε, λοιπόν, μακριά τό βλέμμα καί τήν ἀκοή τῆς ψυχῆς σας, ἀπό φωνές διασπαστικές, καταστροφολογικές καί ἀντιεκκλησιαστικές. Δέν πρέπει σέ καμία περίπτωση νά ἐπιτρέψουμε σέ αὐτές τίς φωνές νά διασποῦν τήν ἐνότητα τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας. Κληῖρος καί Λαός, Ἐπίσκοποι, Πρεσβύτεροι, Διάκονοι, Μοναχοί καί Λαϊκοί, εἴμαστε μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ. Κανείς δέν εἶναι πάνω ἀπό τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Τά χαρίσματα τοῦ Θεοῦ δέν δίδονται γιά νά κτίζουμε τούς ἀτομικούς μύθους καί τήν ἀποκλειστικότητά μας, αλλά γιά νά

οικοδομεῖται τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Γι' αὐτό εἶναι σημαντικό, τόσο τό σωστό, ἀλλά ἀκόμα καί τό λάθος μας νά εἶναι ἐντός τῆς Ἐκκλησίας.

Δοξάζουμε τό Ὄνομα τοῦ Τρισαγίου Θεοῦ, μέ τίς πρεσβεῖες τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Τίτου, Πρώτου Ἐπισκόπου Κρήτης καί πάντων τῶν Κρητῶν Ἁγίων, διότι καί πάλι ἀνταμώνουμε μέσα στήν Ἁγία μας Ἐκκλησία καί κοινωνοῦμε ὅλοι ἀπό τό ἴδιο Ἅγιο Ποτήριο, τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, Μυστήριο τῶν Μυστηρίων καί γεγονός ἀδιαπραγμάτευτο γιά τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία.

Μέ πατρικές εὐχές καί ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι ἀγάπη

† Ὁ Κρήτης Εἰρηναῖος, Πρόεδρος

† Ὁ Γορτύνης καί Ἀρκαδίας Μακάριος

† Ὁ Ρεθύμνης καί Αὐλοποτάμου Εὐγένιος

† Ὁ Κυδωνίας καί Ἀποκορώνου Δαμασκηνός

† Ὁ Λάμπης, Συβρίτου καί Σφακίων Εἰρηναῖος

† Ὁ Ἱεραπύτνης καί Σητείας Κύριλλος

† Ὁ Πέτρας καί Χερρονήσου Γεράσιμος

† Ὁ Κισάμου καί Σελίνου Ἀμφιλόχιος

† Ὁ Ἀρκαλοχωρίου, Καστελλίου καί Βιάννου Ἀνδρέας